

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Lovforslaget stemmer i alt væsentligt med det i Rigsdagssamlingen 1923—24 ved privat Initiativ i Folketinget fremsatte Lovforslag (Rigsdagstidende 1923—24, Tillæg A. Sp. 2733—40). I det følgende skal kun anføres de Punkter, hvori Lovforslaget adskiller sig fra de nugældende Bestemmelser om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje, der er fastsat i Lovene Nr. 557 af 4. Oktober 1919, Nr. 328 af 28. Juni 1920, Nr. 278 af 6. Maj 1921 og Nr. 85 af 29. Marts 1924.

Til § 1.

I 1ste Stykke er indsat en Bestemmelse om, at Jorder i kommunalt Eje kan afhændes paa samme Vilkaar som de Staten tilhørende Jorder, saaledes at der kan ydes Byggelaan til de paagældende Købere og Bruget undergives tilsvarende Indskrænkninger i Raadigheden.

I 3die Stykke er indsat en Bestemmelse om, at Kommunen for Havelodders Vedkommende er berettiget til at bortleje Lodden paa et bestemt Aaremaal og for en lavere Afgift end den, der vilde blive paalagt efter Reglerne i Lovens § 5.

Til § 6.

Efter de nugældende Bestemmelser, jfr. Lov Nr. 557 af 4. Oktober 1919 § 6, kan der til Opførelse af Bygninger paa nye Brug kun gives Laan, svarende til de $\frac{9}{10}$ af Omkostningerne ved passende Bygningers Opførelse, saa at vedkommende Nybygger selv maa være i Besiddelse af et Beløb, svarende til $\frac{1}{10}$ af Byggeomkostningerne. Denne Bestemmelse vil under de nuværende meget høje Byggeomkostninger jævnlig udelukke i øvrigt kvalificerede Husmænd og Landarbejdere fra at oprette et nyt Brug, og man foreslaar derfor, at der til passende Bygningers Opførelse kan udbetales et Statslaan, svarende til Byggeomkostningernes fulde Beløb.

I Loven af 4. Oktober 1919 § 6 fandtes en Bestemmelse, hvorefter Landbrugsministeren inden Udløbet af 10 Aar fra Lovens Ikrafttræden efter Forhandling med Rigsdagens Finansudvalg skulde tage Bestemmelse om, hvorvidt den for Byggelaanet fastsatte Rentefod skulde vedblive at gælde, eller en anden fastsættes, ligesom der paa samme Maade skulde træffes

Bestemmelse om, hvorvidt der skulde svares Rente af et større Beløb end det Maksimumsbeløb, hvoraf Renten var fastsat ved Laanets Ydelse. Denne Bestemmelse blev ophævet ved Lov Nr. 278 af 6. Maj 1921 § 4, men da man maa holde for, at der bør være Adgang til at ændre de oprindeligt fastsatte Forrentningsvilkaar, naar disse ikke længere skønnes passende, foreslaar man en lignende Bestemmelse genindført, idet man dog formener, at Adgang til at fastsætte nye Forrentningsvilkaar bør indtræde allerede 5 Aar efter Lovens Ikrafttræden.

Til § 8.

I § 8, 3die Stykke, er indsat en Bestemmelse, hvorefter der ved Brugets Overdragelse til anden Mand, som opfylder Betingelserne for at kunne faa overladt Jord i Henhold til § 4, kan tilstaaes den nye Bruger Suppleringslaan indtil Forskellen mellem det resterende Laan og Bygningernes Værdi, fastsat efter foretagne Vurdering af den i § 4, 2det Stykke, nævnte Amtskommission.

Til § 9.

For at forebygge, at Ejeren af et Husmandsbrug, til hvilket der er henlagt en Tillægsparcel i Henhold til Bestemmelsen i § 2, 2det Stykke, ved Ejendommens Salg skal opnaa en ufortjent Fordel, bestemmes det her, at det ved Salg til anden Mand, som ikke er Ejerenes Livsarving, af Vurderingsraadet skal bestemmes, hvor stor en Del af den for den samlede Ejendom betingede Købesum der falder paa Tillægsparcellen, og at det Beløb, hvormed den saaledes udfundne Værdi maatte overstige Tillægsparcellens Grundskyldværdi, skal indbetales til Statskassen. Vurderingsraadets Afgørelse skal kunne indankes for Skyldraadet.

Til § 12.

Medens det i Lov Nr. 557 af 4. Oktober 1919 § 10 er foreskrevet, at Ejendommen ikke maa pantsættes for et større Beløb, end der svarer til det til Bygningernes Opførelse tilstaaede Statslaan, foreslaar man her et absolut Forbud mod Pantsætning.